

Este a Fekete-tengeren

Látó, 2011. január

Belülről forró tüskék, karmok, élek,
mint egy hatalmas, hullámozó gyomor,
beszív, megforgat, majd tovább sodor,
reszel s lekoptat, hogy már csak a lélek

marad belőlem, szertehull a többi,
finom homok és kagylótörmelék,
feljöhetnek s új testet öltének,
de hagyom magam inkább szétpörögni,

majd összegyúrni egy csigát megint,
medúzát vagy sirályt, kedvem szerint
vagy úgy, ahogy az Isten alakít

s nem öl meg, de hogy meg-megránduló,
folyton vajúdó, ki-kitáruló
ágyékát ne lássam, hát megvakít.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat